

Dosarul nr. 3ra-1052/18

Prima instanță: (Judecătoria Comrat, sediul Ceadâr-Lunga) A. Peni

Instanța de apel: (Curtea de Apel Comrat) A. Curdov, L. Caraian, G. Colev

ÎN C H E I E R E

12 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Iulia Sîrcu
Luiza Gafton
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Tucan Nicolai,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Tucan Nicolai
împotriva Consiliului municipal Ceadâr-Lunga și Primăria municipiului Ceadâr-Lunga
cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 22 martie 2018 a Curții de Apel Comrat, prin care s-a
respins apelul declarat de către Tucan Nicolae și s-a menținut hotărârea din 10
ianuarie 2018 a Judecătoriei Comrat, sediul Ceadâr-Lunga,

c o n s t a t ă :

La 29 mai 2017 Tucan Nicolai a depus cerere de chemare în judecată împotriva
Consiliului municipal Ceadâr-Lunga și Primăria municipiului Ceadâr-Lunga cu privire
la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii, reclamantul Tucan Nicolai a menționat că în anul 1948
familiei sale i-a fost transmis în proprietate terenul cu destinație agricolă cu suprafața
de 1,53 ha, fapt ce se confirmă prin extrasul din arhivă.

A relatat că conform art. 12 din Codul funciar, comisiile funciare stabilesc cota
de teren echivalent care se atribuie în proprietate private persoanelor care au adus
pământ în gospodăriile colective, dar nu lucrează în ele.

Reclamantul a invocat faptul că deoafrece a transmis gospodăriei colective
terenul său, la 23 noiembrie 2016 s-a adresat Consiliului orășenesc Ceadâr-Lunga cu
cerere prin care a solicitat atribuirea în proprietate privată terenului echivalent.

A invocat că prin decizia Consiliului orășenesc Ceadâr-Lunga din 07 februarie
2017 cererea sa a fost respinsă.

Reclamantul Tucan Nicolai a solicitat anularea deciziei Consiliului orășenesc
Ceadâr-Lunga nr. XXIV/4.6.2 din 07 februarie 2017 și obligarea Consiliului

orășenesc Ceadâr-Lunga să emită decizia privind atribuirea în proprietate privată a terenului echivalent.

Prin hotărârea din 10 ianuarie 2018 a Judecătorei Comrat, sediul Ceadâr-Lunga acțiunea depusă de Tucan Nicolai a fost respinsă.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că la speță nu sunt aplicabile prevederile art. II alin. (3) ale Legii nr. 173-XXV din 22 octombrie 1998 privind modificarea și completarea Codului funciar.

Prin decizia din 22 martie 2018 a Curții de Apel Comrat, s-a respins apelul declarat de către Tucan Nicolae și s-a menținut hotărârea din 10 ianuarie 2018 a Judecătorei Comrat, sediul Ceadâr-Lunga.

La 08 mai 2018 Tucan Nicolai a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel și a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă.

Recurentul Tucan Nicolae în motivarea recursului a menționat că concluzia instanțelor judecătorești referitor la faptul omiterii termenului de adresare este neîntemeiată, or Consiliul orășenesc Ceadâr-Lunga a respins cererea sa în fond, fără a invoca încălcarea termenului de adresare, astfel fiind repus în acest termen.

De asemenea, la 30 mai 2018 recurentul Tucan Nicolae a depus cerere, prin care a solicitat ridicarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. (3) din Codul funciar.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Comrat a emis dispozitivul deciziei la 22 martie 2018, iar la 07 mai 2018 recurentul a recepționat decizia motivată a instanței de apel (f.d. 102).

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 08 mai 2018, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportează verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Tucan Nicolae, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

Referitor la solicitarea recurentului privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. (3) din Codul funciar, completul colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

În conformitate cu art. 12¹ alin. (5) din Codul de procedură civilă (cu modificările introduse prin Legea nr. 17 din 05 aprilie 2018, în vigoare de la 01 iunie 2018), instanța de judecată poate ridica excepția de neconstituționalitate doar dacă cererea de chemare în judecată sau cererea de apel a fost acceptată în modul prevăzut de lege ori dacă cererea de recurs împotriva hotărârii sau deciziei curții de apel a fost declarată admisibilă conform legii.

Pornind de la prevederile normei menționate, instanța de recurs poate ridica excepția de neconstituționalitate doar în cazul în care cererea de recurs împotriva deciziei instanței de apel a fost declarată admisibilă conform legii.

În condițiile în care recursul înaintat de către Tucan Nicolae a fost declarat inadmisibil pe motivul inexistenței temeiurilor prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea depusă de Tucan Nicolae privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. (3) din Codul funciar nu poate constitui obiect al examinării la stadia respectivă.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1), art. 12¹ alin. (5) Codul de procedură civilă, completul colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Tucan Nicolae.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Iulia Sîrcu

judecătorii

Luiza Gafton

Dumitru Mardari